

ДЕВНИ ПЕРИ



Превод от английски език
Милена Илиева

У

ЕГМОНТ



Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Fallen Jester*

Copyright © 2021 by Devney Perry LLC

All rights reserved.

Превод Милена Илиева

© Егмонт България, 2021

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Ина Тодорова

Дизайн на корицата Мира Минкова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2692-0

ПРОЛОГ

КАСАНДРА

„Бетсито“.
Позорно известният рокерски бар.
Минавала съм с колата оттук десетки пъти. Стотици. Хиляди. Но в онази вечер за пръв път прекрочвах прага му.

Първо ме зашлеви миризмата – пот, бира и стар цигарен дим. После усетих жегата като от отворена фурна. Музиката оскверни слуха ми, но нея поне я очаквах. Класическият рок дънесе толкова силно, че го бяхме чули още от паркинга. Влязохме и моментално ни погълна водовъртеж от тела, шумът на множеството ме разтърси до кости.

– Това място е епично! – изкрещя Олив, в опит да надвика музиката. Усмивката ѝ, която се беше циментирала на лицето ѝ още преди час, когато започнахме да се контим, сега стана значително по-широка. Приятелката ми чак размаха високо ръце. – Оппаля! Към бара!

– Нали вече сме в бара?

– Какво? – Сложи ръка зад ухото си да ме чуе.

– Казвам, нали вече влязохме в бара.

– Какво? – Наведе се към мен толкова близо, че долових аромата на дъвката с канела, която беше лапнала в колата.

– Нищо – казах аз и магнах с ръка.

– Хайде.

Стисна ме за китката и ме повлече през навалищата. Вървахме една зад друга, с хълбока напред, заобикаляхме разни хора, които танцуваха, пиеха и се опипваха.

Олив стигна до бара и се намърда между двама възрастни мъже, приседнали на високи столчета. И двамата бяха с прошарени бради, едната толкова дълга, че забърсваше барплота.

Появи се барман и даде знак на Олив да се приближи. И щом тя се повдигна на пръсти да му даде поръчката ни, онзи впи поглед право в деколтето ѝ.

Завъртях очи. Това къде им го преподаваха – в училището за бармани? Беше очевидно колкото неоновата табелка с гола жена над дамската тоалетна. Не че на Олив ѝ пукаше, че мъжете ѝ зяпат гърдите. Тя беше тръгнала да купонясва – тоест да завърши вечерта в нечие легло, – а аз бях неохотната ѝ съучастничка. Обикновено избягвах тази роля с лекота, защото съквартирантите ни с радост се включваха в ловни експедиции и заедно обикаляха колежанските барове в Мисула. Но бяхме в Клифтън Фордж, родния ми град, и аз бях единствената жертва на разположение.

Олив твърдо вярваше, че не трябва да пестиш силите си нито в работата, нито в забавленията. След като цяла седмица киснехме на лекции и в библиотеката, петъчните и съботните вечери тя посвещаваше на дива веселба. „Пиячка и чукачка.“ Тази пословица си беше измислила преди години, още в първи курс.

Такова маломумно изявление от млада жена, която, без съмнение, беше сред най-умните ми познати, може би дори най-умната от всички! Но Олив умееше да крие интелигентността си от света – особено във вече-

ри като тази. Освен в кампуса рядко отваряше дума за университета. Ако мъж я попиташе с какво се занимава, тя майсторски отбягваше въпроса, вместо да се похвали, че завършва магистратура и че я смятат за една от най-блестящите студентки в курса ни.

Олив беше твърдо убедена, че мъжете намират умните жени за непривлекателни. Сигурно беше права. Аз нямах проблем да говоря надълго и нашироко за университета, но пред вратата ми не се редеше опаска от мъже, които се претрепват да ме поканят на среща.

Макар че ако „Бетсито“ беше ловното поле на Олив, може би темата за университета щеше успешно да прогони най-долнопробните кандидати.

Някакъв тип се блъсна в мен и ме погледна отвисоко с оцъкдени очи.

– Свинявай – смотолеви с надебелял език.

Вдигна ръка да запази равновесие, май се канеше да се подпре на моето рамо. Обаче не уцели и голямото му бирено шкембе се отърка в корема ми, а тлъстата му лапа се озова върху едната ми гърда.

– Я не ме пипай – викнах аз и плеснах ръката му.

Той се дръпна, главата му увисна на дебелия врат, после ми обърна гръб и се блъсна в друга нищо неподозираща жена вляво от мен.

Награби я, а тя само се засмя, прегърна го и го ощипа по червендалестите бузи, като да си бяха първи приятели.

Тази жена беше на мястото си тук.

За разлика от мен.

А този уикенд уж щяхме да учим. С Олив пристигнахме от Мисула сутринта, натоварили в колата бумажите и лаптопите си, с идеята да учим на спокойствие далече от шума на бързивите си съквартирантки.

Моите родители не бяха вкъщи, заминали бяха на поредното си лятно приключение в дивото. От края на май чак до късна есен двамата редовно бродеха из планините, докато времето го позволяваше. Така се откъсваха от реалността.

Божке, в момента бих убила и аз да се откъсна, да избягам. Какво изобщо правех тук? Защо бях оставила Олив да ме придума? Мразех разни потни непознати да се отъркват в мен. Мразех нахални мъже и мразех шумни, мръсни барове.

Един-единствен път склоних да изляза с момичетата в събота вечер, и то защото ми обещаха, че ще ходим в местен винен бар в Мисула. След това те потеглиха към клубовете, а аз си повиках такси и се прибрах. Както обичаше да казва татко, нищо добро не се случва след единайсет вечерта.

Е, в момента беше единайсет и тринайсет и както обикновено татко се оказваше прав.

– Заповядай. – Олив се завъртя на пета с гръб към бара с две бутилки бира в ръце.

Взех едната, Олив чукна гърлото на своята бутилка в моята, а после изгълта на един дъх половината бира.

Усмивката ѝ ставаше все по-широка.

– Обожавам това място.

– Сериозно?

– Ами да. Забавно е! Отпусни се, Кас. Ще си прекараме добре. – Погледна над главата ми, попиваше жадно обстановката.

Тъмните стени бяха полазени от неоновии реклами на бира. В единия ъгъл имаше джубокс, чиито светлилки примигваха в басовия ритъм на музиката. Над него висяха еленови рога с меден обков.

Зад бара се редяха рафтове с безброй бутилки. Два-

мата бармани, високи и едри, приемаха поръчки и разливаха питиета на клиентите. Песента свърши и в краткото затишие преди следващата в бара отекна специфичният звук на щека за бiliarд.

– Хайде да поогледаме – каза Олив, прегърна ме решително през кръста, явно знаеше, че не искам да „пооглеждам“, – и ме поведе към масата за бiliarд. При всяка втора стъпка поглеждаше през рамо към бармана, който я беше опипвал с поглед по-рано.

Много щях да се изненадам, ако след час двете още бяхме заедно. Тя щеше да го удари на „пиячка и чукачка“, а аз щях да я чакам и да скучая.

– Адски забавно, няма що.

Тя не ме чу през музиката.

По дяволите! Определено трябваше да ѝ откажа.

Гениалната идея да купонясваме, я беше осенила след има-няма два часа учене на голямата маса в трапезарията у дома. Само два часа, а вече не можеше да си намери място. Моята представа за деня беше да поучим още няколко часа, после да си поръчаме пица и да се настаним на дивана за филмов марафон. Уви, Олив беше на друго мнение. Държеше да ѝ покажа Клифтън Фордж.

Реших да ѝ угодя, мислех да минем набързо с колата по главната, после да се приберем и пак да се заровим в книгите.

Не стана така.

Олив видя „Бетсито“, докато ѝ показвах кроткото ни градче, и ме засипа с порой от въпроси за бара и множеството мотоциклети, паркирани отпред. Още тогава е трябвало да се досетя някъде отиват нещата. Появеше ли се купонджийският блясък в очите на Олив, никой не беше в състояние да я разубеди.

Не знам как, с магия сигурно, но успя да ме убеди, че

ако се разсеем малко, това ще ме направи по-продуктивна. Вече от седмици учех упорито почти без почивка, а Олив говореше само за умствен блокаж и прегаряне и как някои студенти така и не успявали да се възстановят след това.

Бях ли на крачка от прегарянето? Може би да. Може би не. Но Олив успя да ме разколебае дотам, че да приема нейния план почти без да споря.

Затова се отбихме в един бутик в центъра и понапазарувахме. Олив си купи черното впито потниче, което носеше в момента. Аз открих една обточена с дантела алена блузка, която според Олив превръщала червеникавата ми коса в море от пламъци.

Сладкодумна беше моята Олив, а аз бях като пластелин в опитните ѝ ръце.

Пообиколихме още малко градчето, вечеряхме набързо, после се върнахме у нас и Олив цял час вися в банята да се гримира и конти. Гримира и мен, направи ми косата.

Сигурно точно затова се съгласих да отидем в „Бетсито“, защото след намесата на Олив заприличах на жена. На сексапилна жена.

Наследила бях от мама деликатните ѝ младежки черти и кестенявата коса с червеникави отблясъци, която най-често прибирах на конска опашка. Опитах ли се да купя вино от магазин, касиерките редовно се усъмняваха във валидността на личната ми карта. Бях на двайсет и четири, но приличах на гимназистка.

Тази вечер обаче си бях жена отвсякъде. Зряла жена в небрано лозе.

– Като си тръгнат тия, се мятате към столчетата им – каза Олив в ухото ми, чак бузата ѝ бръсна моята.

Кимна към две жени на бара, облечени по-оскъдно и

от нас, с къси потничета и миниполи.

Жените се кискаха нещо и току поглеждаха към масите за бiliarд, докато си чакаха питиетата.

Стана ми любопитно кого толкова гледат, обърнах се и зяпнах.

„Тенекиените номади.“

Бившият рокерски клуб беше точно толкова позорно известен в Клифтън Фордж, колкото и „Бетсито“. Той, както и членовете му.

– Ехаа! – подсвирна Олив. – Това те ли са? Рокерите, за които ми разказа по-рано?

– Да. – Ръгнах я с лакът в ребрата и кимнах към столчетата, които жените току-що бяха освободили, но – уви! – твърде късно.

Олив вече се беше прицелила. Когато приседнахме на столчетата, тя се настани с гръб и към бара, и към бармана – с лице към бiliarдната маса.

Проследих погледа ѝ до мишената. Въпросната мишена определено откликваше на вниманието ѝ.

– Не чу ли какво ти казах по-рано? – попитах аз. – Тези имат лоша репутация.

– Още по-добре. Така оргазмът ми е гарантиран.

– Олив...

Само дето нея вече я нямаше, пробиваше си път през тълпата право към самия Емет Стоун, представете си.

„Зарязана. За нула време. Нов рекорд!“ Завъртях се към бара и бутилката си с бира.

А дори не можех да ѝ се разсърдя. Да, „Тенекиените номади“ имаха репутацията на женкари и престъпници, обаче бяха адски секси. А един от тях беше играл централна роля в пубертетските ми фантазии, когато още живеех в Клифтън Фордж и го виждах да кара мотора си по улиците на градчето.

Но аз не бях като Олив. Тя просто поглеждаше мъж в очите и той гарантирано налапваше кукичката. А в това време аз щях да си седя с бира, която не обичам, и да се кахъря, задето съм толкова невзрачна.

– Защо съм толкова скучна?

Не исках да бъда скучна, честно. Просто... Олив ми беше казала да се отпусна, обаче аз няхах представа как се прави това.

– Скучна ли? – Дълбок басов глас прати тръпки по гръбнака ми. – Да бе! Скучна. С такава коса.

Сърцето ми наби спирачки.

Защото на освободеното от Олив столче се беше настанил не друг, а Лео Уинтър.

Лео Уинтър!

Безспорно най-красивият мъж в целия свят с рошавата си руса коса, светлите зеленикавосиви очи и дяволитата усмивка, от която женските бикини се самозапалваха.

Лео Уинтър.

Член на бившия рокерски клуб.

И плейбой.

Едва ли имаше и едно момиче, завършило местната гимназия през последното десетилетие, което да не си мечтало поне веднъж за Лео. Когато профучи покрай теб на улицата с харлитото си, зяпваш. Когато спре да зареди на бензиностанцията, ти също спиращ, дори резервоарът ти да е пълен, и пак зяпаш. Една приятелка беше вървяла след него в бакалията половин час и му беше направила минимум петдесет снимки.

Лео беше по-голямото, много лошо и непостижимо момче, което всички момичета си мечтаеха да опитомят. Истинска легенда.

Легенда, която си имаше ненарушимо правило – не

докосваше момичета.

Виж, с жените не се свенеше грам. Репутация, която без съмнение беше напълно заслужена.

Сексапилът го обгръщаше като втора кожа, като цветните татуировки по силните му ръце. Бялата тениска се опъваше по широката гръд и релефните мускули на гърба. Избелелите дънки се отливаха по силните бедра и изчезваха в очукани кубинки.

Как само седеше на столчето, самонадеян и спокоен... И висок. Дори и седнал, пак стърчеше над мен. Невъзможно беше да не го зяпаш, докато се наместваше удобно на столчето, облягаше лакти на бара и надигаше кафявата бутилка към греховните си устни.

Мълчеше. Почти не ме погледна. Седеше си и явно беше доволен да отпива от бирата си и да гледа как барманите пълнят чашите.

Аз трябваше ли да направя нещо? Да кажа нещо? Защото устата ми внезапно беше пресъхнала. За пръв път в живота си седях толкова близо до такъв мъж, такъв ослепително привлекателен мъж. Олив беше майсторката на флиртовете, не аз.

Или пък...

Може би изобщо не бях в категорията на Лео Уинтър, не попадах в полезрението му. Сигурно беше седнал до мен само защото мястото е било свободно.

Човекът се оглеждаше за навити жени, а аз приличах на нагиздена смотла в пубертета.

– Ехооо, мацеее. – Корем се отърка в ръката ми и това беше първият знак, че Шкембелията от по-рано се е върнал. Подпря се на бара от другата ми страна. После посегна с пръст към косата ми. – Червена.

– Казах ти вече. – Плеснах го по дебелиите пръсти. – Не пипай.

за... – Щракна с пръсти. – ... Пиратка?

На всеки друг мъж бих изсумтяла пренебрежително. Но тази дума, „пиратка“, беше интригуваща с двойкото си значение. Почти експлозивна. Страните ми горяха, знаех, че съм се изчервила като догат, обаче храбро се преборих за една закачлива усмивка.

– Аз, хмм... не си падам много по фойерверките. По-неже съм скучна и прочее.

Той се усмихна широко.

– Или още не си срещнала онзи, който ще ти запали фитила.

Сирена се включи нейде зад кулисите на мозъка ми, пицеше ли, пицеше. „Опасност, опасност! Този мъж не е в твоята категория!“ Но аз реших да се престоря на Олив и решително изключих алармената система.

Тази вечер нямаше да съм отличничката. Нямаше да съм доброто момиче, което обича стари книги и си ляга с кокошките. Нямаше да съм момичето, което винаги постъпва според хорските очаквания. Тази вечер щях да съм сексапилната жена, която се е озовала на ръка разстояние от една отколешна фантазия и за нищо на света няма да я изпусне.

– Ти как би ми запалил фитила? – Не беше за вярване, но гласът ми прозвуча стабилно.

Лео се наведе към мен и светлите му очи потъмняха.

– С език.

ПЪРВА ГЛАВА

КАСАНДРА

Шест седмици по-късно...

„Ехо, аз съм – казваше Олив в съобщението си по гласовата поща. – Мислим тази вечер да навестим новата бирария, искаме и ти да дойдеш. Предупреждавам те навреме. Цял уикенд не си излязла от библиотеката. Сигурно снощи си спала там. Затвори книгите. Прибери се да подремнеш. После се приготви за купон.“

Прибрах телефона в джоба си и погледнах през прозорчето на входната врата към алеята отпред.

Олив не знаеше, че съм в Клифтън Фордж. Потеглих от Мисула призори вчера, без да кажа нито на нея, нито на другите момичета. Олив мислеше, че зубря в библиотеката, нямаше представа, че светът ми се е обърнал надолу с главата и съм се прибрала у дома.

Но напоследък криех доста неща от приятелките си. Например факта, че ме бяха отвлекли от една рокерска банда и ме бяха държали за заложница. Както и че според теста за бременност, който си бях направила преди три дни, носех бебето на един гадняр.

– Каси?

Гласът на мама ме стресна. Обърнах гръб на входната врата, където стоях поне от десетина минути. Направо корени бях пуснала.

– Мислех, че вече си тръгнала – каза тя. Бършеше ръце с кухненска кърпа.

– Забравих една тетрадка.

Размахах въпросната тетрадка. Не я бях забравила, но не можех да призная на мама, че нещо толкова просто, като да изляза от къщата и да мина по алеята отпред, напоследък изискваше несъразмерна доза кураж.

– Миличка, ако искаш, ние ще те изпратим до колата – каза тя и тръгна към мен.

Мама надушваше лъжите отдалече като ловна хрътка.

– Добре съм.

Но бях уплашена, унижена и жалка.

Цяло чудо беше, че изобщо съм на крака. Единственото ми желание беше да се свия на топка и повече да не стана от леглото.

– Съжалявам, че барбекюто не е минало добре. – Мама протегна ръце за прегръдка и аз, като милион пъти преди това, потънах в обятията ѝ.

Прегръдките на мама бяха вълшебни. Караха ме да се чувствам обичана, на топло, в безопасност. Нейните прегръдки и тези на татко бяха единствената причина да не съм в постоянна истерия или ступор.

– Защо не останеш да си починеш? – каза тя. – Ще се диш цял ден на дивана и ще гледаш филми. Ще отскоча до магазина да купя продукти за онзи сос със спанак и артишок, който толкова обичаш.

Догади ми се. Самата мисъл за артишок ми обърна стомаха. Като нищо щях да хукна към банята и да завра – за пореден път – глава в тоалетната чиния.

– Филмите ще почакаат. Ще ми се отрази добре да изляза малко.

Планът беше да отида до кафенето като един вид тест. Предизвиквах се да направя нещо нормално. Да

докажа, че кучите синове, които ме отвлякоха от алеята пред къщи, не ме бяха пречупили.

– Добре. – Мама ме потърка по гърба, после ме пушна. – Тук съм, ако искаш да поговорим.

Долових мълчаливата молба в гласа ѝ, долавях я често, откакто ме бяха отвлекли. Но не исках да говоря за онзи ден. Нито за него, нито за бременността. Още не.

Поне докато не осмисля нещата за себе си.

Мама беше моят душеприказчик. Когато имах нужда да се оплача от някой предмет, преподавател или състудент, звънях на мама. Когато получех висока оценка, звънях на мама. Когато седях в банята в квартирата си в Мисула с положителния тест за бременност в ръце, звъннах на мама.

Но за отвличането... още не бях готова да говоря за това. Не и с мама. Нейните плещи понасяха много, но аз нямаше да добавя и този товар.

Пък и бременността беше предостатъчна сама по себе си. Тежест, която да измести всичко останало. Поне засега.

Ако не друго, поне лесно открих бащата. Бях събрала смелост да отида в „Бетсито“ и да разпитам за Лео. Оказа се, че е достатъчно да пресека улицата.

– Дали винаги ще е толкова неловко, как мислиш? – прошепнах.

– О, Каси. – Изражението на мама се смекчи.

– Чувствам се толкова тъпа. Така де... безопасният секс не е висша математика.

– А ти мразиш да се чувстваш глупава.

Да, най-много от всичко мразех да изглеждам като тъпачка.

А точно това ми беше причинил Лео Уинтър.

Бях спестила на мама срамните подробности, тя

знаеше само, че съм се забила с местен, когато с Олив дойдохме в Клифтън Фордж да учим през уикенда. Бях ѝ признала, че сме отишли в „Бетсито“, и макар да положи усилия, мама не успя да скрие докрай разочарованието си. А после ме попита кой е бащата.

Ако не беше отвличането, веднага щях да ѝ кажа за Лео.

Но...

Лео беше от „Тенекиените номади“.

И поне на първо време щеше да си остане моя тайна.

След отвличането баща ми побесняваше дори при вида на мотоциклет. Наричаше престъпници дори възрастните двойки, които караха мотор за забавление. Мен ме бяха отвлекли хора от „Стрелците“, известна рокерска банда от Аштън, който се намираще на цели три часа път с кола от Клифтън Фордж, но моите родители не правеха разграничение между „Стрелците“ и местния рокерския клуб. Виняха „Тенекетата“, че са докарвали проблемите си на нашата улица.

Имаха известно основание, но аз не исках да се настроят срещу Скарлет.

Тя нямаше никаква вина, че попаднах неволно в тази история.

„Стрелците“ бяха дошли в Клифтън Фордж да търсят Скарлет. Тя се криеше в къщата през улицата, в дома на полицейския началник. Още не ми беше ясно докрай защо беше излязла от къщата на Люк, важното бе, че по същото време аз бях на алеята пред къщата на нашите – прибрала се бях за поредния зубърски уикенд, този път без Олив.

„Стрелците“ отвлякоха Скарлет, а и мен покрай нея – чиста проба лош късмет. Опитах се да звънна на ченгелата, щом усетих, че нещо лошо се случва, но не ми

стигна времето.

Вината не беше нито на Скарлет, нито на Лео.

Сама си бях виновна.

Изобщо не трябваше да ходя в „Бетсито“.

– Една грешка, мамо. Една. Една грешка, която сложи кръст на бъдещето ми. Къде ми е бил умът?

– Миличка, нищо му няма на бъдещето ти, всичко ще бъде наред. Няма да си първата, която има бебе, преди да е завършила университета. Първият семестър приключва по Коледа. Ще прекъснеш за втория семестър, а след като бебето се роди, ние ще ти помагаме. Ако трябва, всички ще се преместим в Мисула.

– Не – въздъхнах аз. – Не мога да искам такова нещо от вас. Знам колко обичате Клифтън Фордж.

И двамата бяха родени и отраснали тук. Бяха се забили още в гимназията и нито веднъж не ги бях чула да обмислят преместване.

Освен това Лео също живееше тук. Ако решише, че иска да вземе участие в живота на детето, нямаше ли да е по-лесно, ако всички живеехме на едно място?

Макар че това изглеждаше адски съмнително. Особено след вчерашния ни сблъсък.

Определено не трябваше да ходя на онова барбекю. Съвсем определено.

– Така те обичаме още повече. – Мама прибра зад ухото ми кичур червеникава коса с почти същия цвят като нейната.

– И аз ви обичам. Ще тръгвам.

Размахвах тетрадката, мобилизирах се и се обърнах към вратата.

Ако мама не стоеше зад мен, едва ли щях да натисна дръжката. Все пак го направих, а после, стъпка по стъпка, излязох навън. Беше чудесен летен ден, слънцето га-

леше зелените морави. Чувах се звънливите гласчета на деца откъм дворовете. Три къщи по-надолу едно субару спря на алеята и цяло семейство, нагиздено в най-хубавите си неделни дрехи, се изсипа от колата.

Стиснала ключовете в една ръка, аз огледах зорко тротоарите за някаква опасност. Зави ми се свят. Успях все пак да тръгна към колата си. Вдишах дълбоко и задържах в дробовете си свежия въздух с аромат на прясно окосена трева.

„Няма страшно.“ Улицата ни беше безопасна. Крачех бавно напред с върховно усилие на волята, гледах втренчено синьото петно на колата си. „Не поглеждай.“

Погледнах.

Първо към мястото, където „Стрелците“ ме бяха натикали в буса. После към къщата на Люк и Скарлет.

Вчера, след като пристигнах в Клифтън Фордж, Скарлет ми писа да ме покани на барбекю в двора си. Бях я избягвала упорито след отвличането и чувството за вина ме накара да приема поканата. По всичко личеше, че ще се прибера у дома за дълго, и не можех да я избягвам за вечни времена, така че...

Толкова бях уплашена от мисълта да пресека улицата и да видя отново Скарлет, че изобщо не обърнах внимание на мотоциклетите отпред, включително и този на Лео, грейнал в червено и оранжево под слънцето.

Днес нямаше да повторя тази грешка. Огледах внимателно тротоара и алеята пред къщата на Скарлет, но моторът му не беше там.

И слава богу. С Лео трябваше да си поговорим сериозно, за предпочитане този път без кръсъци и ругатни, но преди това трябваше да съставя план. Точно затова бях взела тетрадката.

Стиснах я под мишница и натиснах дистанционното

за колата. Вратите изщракаха, но заедно с тях се отвори и друга врата.

Скарлет се появи на прага на дома си, Люк стоеше зад нея, личеше си колко е напрегнат.

– Кас! – махна ми тя и хукна да пресече улицата.

– Здравсти.

Оставих тетрадката и ключовете на седалката в своята тойота, подарък от родителите ми по случай завършването на гимназията. Колата, която преди обичах толкова много.

Мама и татко щяха много да се натъжат, ако научеха, че „Стрелците“ са съсипали и техния подарък. А не можех да я сменя – няхах пари за по-добра версия, а ако я сменях с по-евтин автомобил, родителите ми щяха да се досетят, че нещо не е наред.

Още една тайна. Още един симптом.

– Здравсти. – Скарлет се усмихна и прибра зад ухото си кичур дълга светлоруса коса.

Люк стоеше на прага на къщата им, на пост. Хубаво беше, че я държи под око, че я пази. Хубаво беше и друго – че не съм единствената, която се бои да излезе навън.

– За вчера... Много съжалявам, много – каза тя.

– Няма проблем. Не би могла да знаеш.

– Не е така. Лео се държа отвратително.

Без съмнение.

– Чула си всичко?

– Ами... – Скарлет се сви и кимна несмело.

– Страхотно – измърморих под нос. Вече не помнех какво точно съм му крещяла вчера, но със сигурност го бях нарекла кучи син, който ми е съсипал живота. Нямаше ли да има край това унижение? – Не се гордея с казаното.

– Изобщо не си го слагай на сърцето – каза тя с тъжна усмивка. – Честно. Той те предизвика. А и всички имаме правото да избухваме от време на време.

– Е, аз определено избугнах.

А уж се гордеех колко съм спокойна и овладяна. Мда. Голямо представление спретнах вчера. Израз на тотален емоционален хаос.

Съсипах барбекюто на хората. Първо се разревах на рамото на Скарлет. Бог знае защо, сигурно като видях лицето ѝ или защото всичко ме връхлетя изведнъж, но още щом прекрачих прага, и регнах. Тя бе така добра да ме прегърне и да шепне утешително, докато аз си изливах с хълцане душата, включително и за бременността.

Сигурно щях да се отърся от този пристъп и всичко да продължи горе-долу нормално, ако точно тогава Лео не беше влязъл през вратите към задния двор.

Факт, който срива окончателно крехкото ми самообладание.

Е, поне ме позна. Това беше единственият лъч надежда. Да, забравил беше името ми... или аз не му го бях казала в „Бетсито“. Изобщо не беше направил връзката, че аз съм жената, която бяха отвлекли заедно със Скарлет. Но все пак ме позна. И това е нещо, нали?

Помолих го да поговорим насаме и без никакви предисловия го уведомих, че съм бременна.

Той ме нарече гадна лъжкия.

Оттам насетне разговорът ни се изроди в крясъци и взаимни обвинения, епичен скандал, в чиято връхна точка Лео изхвърча от къщата и яхна мотора си, а аз хукнах към нас.

– Съжалявам – повтори Скарлет.

– Недей.

– Не познавам Лео много добре, но всички твърдят,

че обикновено не е такъв задник.

– Това не оправя нещата.

– Права си.

Дори след като ме нарече лъжкиня, аз се опитах да запазя спокойствие. Напомних му, че се казвам Касандра Клайн и че сме се забили преди шест седмици.

А той ме гледаше, сякаш съм една от безбройните му забивки, които са преминали през живота му, без да оставят следа. И сигурно точно така е било. Затова навлязох в подробности, изчервена като домати, преразказах му онази вечер в бара с надеждата да събудя някакъв спомен.

Казах му как сме си говорили, докато бирените бутилки пред нас не се изпразниха. Как после ме хвана за ръката и ме заведе на паркинга. И как ме изчука, подпряна на една кола...

– Избери си кола, Пиратке.

– Какво? – изкисках се аз.

– Избери си кола.

– Защо?

– Просто го направи.

Огледах паркинга. Една черна спортна кола в задната редица привлече окото ми, лъскавият ѝ металик отразяваше сиянието в оранжево и синьо от неоновата табелка на бара.

– Онази.

Той ме опря в черната спортна кола и ме изчука. В мрака на нощта, на открито, където всеки излизащ от бара клиент можеше да ни види, аз допуснах Лео в себе си. След това се качихме в моята кола и потеглихме към неговата къща, където аз прекарах остатъка от нощта в леглото му, преди да си тръгна рано на следващата сутрин, за да прибера Олив от дома на Емет...

Но с колкото и подробности да го обстрелвах, Лео не се трогна. Беше се заинатил като магаре на мост и само повтаряше, че е използвал кондом. Че бебето не може да е негово и да съм говорела с другите мъже, които са ме чукали.

След което разговорът ни много бързо се превърна в скандал.

Защото в превод думите на Лео означаваша само едно – че съм курва.

Аз пък съвсем определено го бях нарекла копеле.

Нито веднъж дотогава, през целия ми живот не ме бяха обиждали така. Никои никога не ме беше наричал кучка и уличница. Поне не в лицето. Аз пък никога не бях казвала на човек да се продъни в ада.

Вчерашният ден беше отбелязал немалко първи неща, до едно грозни.

– Както и да е, аз... съжалявам – каза Скарлет.

– Не е нужно да се извиняваш постоянно. Нямах вина.

– Вчера така и не успяхме да си поговорим. Ти каза, че ще прекъснеш и ще се върнеш у дома. Правилно ли съм разбрала?

– Да – отвърнах аз и раменете ми увиснаха. – Ще прекъсна за летния семестър. Или дори по-рано. Само родителите ми знаят.

Дори на съквартирантките си не бях казала.

Университетът беше моят живот, моята страст. Исках да защита докторат и да преподавам известно време. След това щях да пиша книги или да работя в музей.

Уви, мечтите ми изтичаха в канала заедно със съдържанието на стомаха ми след поредното сутрешно гадене.

– Тръгнала бях към кафенето – добавих аз и посочих

тетрадката в колата си. – Когато съм под стрес, трябва да мисля. Да съставя план.

– Сериозно? Аз пък имам среща със сестра ми в кафенето. – Очите ѝ грейнаха. А се бях надявала да прекарам известно време сама. – Искаш ли да отидем заедно? Имаме да си говорим за толкова много неща. Без да засягаме неприятни теми, разбира се. Сещаш се, за Лео или за... знаеш.

За отвличането.

– Добре – кимнах аз. Щом щях да се връщам у дома, не пречеше да си имам приятелка. А и Скарлет сигурно имаше номера на Лео. Защото с него рано или късно трябваше да си поговорим сериозно. – Но ще дойда с моята кола. Ако нямаш нищо против. Мисля да поостана в кафенето, затова.

– Няма проблем.

Скарлет се усмихна и хукна към къщата си, сякаш се боеше, че ако не побърза, ще променя решението си.

Качих се в колата и моментално заключих вратите. После излязох на задна от алеята и спрях до тротоара да изчакам Скарлет. След няма и половин минута вратата на гаража им се отвори и полицейският пикап на Люк излезе на алеята. Карах след тях до най-хубавото кафене на главната. Люк влезе със Скарлет и си поръча черно кафе в картонена чаша, после я целуна и се върна в пикапа си, а ние останахме насаме.

Едва се бяхме настанили на маса за четирима, когато вратата се отвори и в кафенето врълетя една втора Скарлет.

– Здравсти. – Пресли прегърна сестра си, усмихна ми се и седна. Косата ѝ беше къса и с интересна прическа, за която можех само да ѝ завиждам. – Здравей, Касандра. Съжалявам, че не се видяхме вчера.

Вчера. На барбекюто. Естествено, че и тя е била там и е чула всичко от задния двор. Как иначе.

– Да, ами... Много неловко.

– Хич да не ти е неловко – заяви Пресли и хвана ръката ми. – Лео беше виновен вчера. Държа се като задник.

– Е, ако трябва да сме честни, аз го изненадах с доста сериозна новина.

Чакай, защо го защитавах? Той наистина се беше държал като задник.

– Хайде да не говорим за него – каза Скарлет. – Ти как си, Кас?

– Добре. – Тоест, гадеше ми се постоянно, чувствах се изтощена и напрегната едновременно. – А ти как си? Трябваше да ти честитя още вчера, но... Нашите ми казаха, че с Люк сте се оженили.

Скарлет се усмихна и завъртя пръстена с диамант на лявата си ръка.

– Не беше голяма сватба, но пък съвършена.

– Идеална си беше – заяви Пресли и в същия миг откъм улицата пред кафенето долетя рев на двигател.

Всички обърнахме глави към витрината. Знаехме що за машина издава такъв звук.

„Не, не. Дано не е той.“ Още не бях готова. Дори не бях започнала с плана си. Защо ми трябваше да излизам? Да си бях останала вкъщи със соса от спанак и артишок, нищо че самата мисъл за него ми обръщаше стомаха.

Ревът се усили бързо, черна машина с декорации в червено и оранжево се вмъкна на празното място пред пикапа на Люк и наби рязко спирачки.

– О, не – прошепна Скарлет, обърна се първо към мен, после и към Пресли. – Ти ли...

Пресли поклати глава.

– Не. Не съм му се обаждала.

Не можех да откъсна очи от Лео. Той слезе от мотора, тръгна към вратата на кафенето и вдигна огледалните слънчеви очила на главата си. Тъмнорусата му коса беше разрошена.

Камбанката на входната врата звънна мелодично и той влезе в кафенето. Седяхме си на масата в ъгъла и го гледахме как отива към щанда.

– Още дори няма десет - каза Пресли и включи за миг телефона си да види колко е часът. – Той никога не става преди обяд.

Гледах го безмълвна. Походката, която ме беше подмамила да изляза на паркинга пред „Бетсито“, сега вземаше здравето и на баристата.

Само дето не ѝ течаха лигите, като го гледаше как приближава, а в очите ѝ святкаха сърчица. Докато Лео си даваше поръчката, момичето въртеше на пръст крайчето на конската си опашка. Той каза нещо и девойката се изкиска, после написа нещо върху картонената чаша за навън. Лукавата усмивчица на лицето ѝ ми подсказва какво е написала.

– Аз ще си вървя. – Събрах си набързо тетрадката, телефона и ключовете.

– Не. – Скарлет сложи ръка върху моята. – Той да си върви.

– Не искам заради мен да става сцена.

Драмата на барбекюто беше запълнила годишната ми квота. Добре де, тази година квотата ми явно се беше разширила значително покрай отвличането.

– Остани – каза Пресли. – Знам, че вчера Лео се държа отвратително, но иначе не е такъв. Ти просто го ужаси с новината за бебето. Разбирам защо реагира така. Дай му шанс да ти докаже, че е добър човек.

Добър човек? Надявах се да е добър човек. Искрено се надявах. Баща ми беше най-добрият човек на света и винаги си бях представяла как се женя за мъж като него. Мъж, който ще обича мен и децата ни. Ако Лео се окаже жесток човек... дори не можех да мисля за такъв сценарий в момента. Затова приех на вяра казаното от Пресли.

– Добре.

Зачакахме със затаен дъх и скоро тежките стъпки изскърцаха по дървения под на кафенето.

Лео видя най-напред Пресли и ъгълчетата на устата му се вдигнаха нагоре. А после видя мен и начеващата му усмивка се стопи.

Добрите мъже блещеха ли се така? Защото... еха! Сърцето ми препускаше в галоп, но аз отказах да сведа поглед. Лео тръгна към нас.

Остави чашата си на масата и точно както очаквах, върху картона беше нарисувано сърчице с номера на баристата в него. Лъхна ме ухание на вятър, както и характерният резлив аромат на одеколона му. Миризма, която бях измила от кожата си преди седмици.

Наложих се да вдигна глава, за да сблъскам поглед с чифт гневни зелено-сиви очи. Беше си пуснал брадичка след онази паметна вечер в „Бетсито“, нещо като катинарче, и тъмната четина смекчаваше острите ъгли на челюстта му. Скръсти ръце на гърдите си и татуираните му бицепси издуха ръкавите на черната тениска.

Гледаше ме втренчено, стиснал устни в черта.

Сериозно ли си мислеше, че аз ще проговоря първа? Та аз едва успях да дишам. И ако наистина е добър човек, да го докаже, ако обича. Би могъл да започне с извинение примерно.

– Искам тест за бащинство.

Ноздрите ми се разшириха. Да му имам извинението.

– Добре.

– Не. – Пресли изправи гръб и прикова Лео с такъв поглед, че ако беше погледнала чашата му, кафето като нищо щеше да изври. – Тя казва истината. Не се дръж така.

– Много жени говорят каквото им падне...

– Кас прилича ли ти на някоя от твоите типични „жени“? – прекъсна го Пресли. – Дрехите ѝ изпълняват основната си функция да покриват тялото, а дължината на думите, които употребява, не се ограничава до четири букви.

– Тест за бащинство – повтори той и стисна зъби. – Няма да отстъпя.

Пресли отвори уста, но аз вдигнах ръка да я спра. Благодарна ѝ бях, че се опитва да ме защити, но тази битка си беше моя.

– Ще направя тест за бащинство. Нещо друго?

Той поклати глава.

– Когато докажа, че лъжеш, ще се разкараш от живота ми. А тя лъже, Прес. Защото аз винаги използвам предпазни средства. Винаги.

– Освен когато нямаш търпение, нали? – повиших глас. – Точно това ми каза. „Нямам търпение.“ Толкова съм била красива, че искаш няколко тласъка на голо, пък после си щял да си сложиш кондом навреме. Аз не съм от най-опитните, затова се наложи да проверя онлайн за опасностите, които крие такова поведение.

Лео сякаш се поколеба, ръцете му се отпуснаха покрай тялото.

Другите клиенти в кафенето ни зяпаха. Баристата се беше навела през щанда и ни гледаше, наострила уши. Може пък това да ѝ послужи като нагледен урок и да ѝ

спести сериозни неприятности в бъдеще.

– Ако държиш на тест за бащинство, който да докаже, че и двамата сме идиоти, добре – продължих аз. – Но той няма да промени факта, че съм бременна. И че ти си бащата. Може да не ти харесва, но животът ти вече е свързан с онзи, който расте в мен.

Страх прекоси лицето му. Истински, неприкрит страх.

Вчера бях толкова ядосана, че явно съм го пропуснала. Но Пресли беше права. И сега аз го виждах ясно, както в летен монтански ден.

Лео направо умираше от страх.

Толкова ли не разбираше, че и аз съм ужасена?

– Какво искаш от мен? – попита той.

– Нищо.

Това не беше капан. Целта ми не беше да открадна свободата му, парите му или каквото там друго отбравяваше толкова свирепо.

– Добре. Защото това и ще получиш. Нищо.

Сърцето ме заболя ужасно. Сигурна бях, че болката е стигнала и до лицето ми.

Без да погледне назад, той се обърна и излезе от кафенето.

Яхна мотора си и изчезна с рев, а моите илюзии за Лео Уинтър станаха на пух и прах.

ДРУГИ КНИГИ ОТ ДЕВНИ ПЕРИ

Поредицата ЛАРК КОУВ

Неуверена

Незабележима

Наранени

Неразбрана

Поредицата ТЕНЕКИЕНИ НОМАДИ

Кралят на номадите

Мрачен рицар

Каменна принцеса

Благороден принц

Паднал шут